



Ο κύριος Μανέας με τον γιο του Παναγιώτη



Ο κύριος Μανέας με την κόρη του Πατρίσια



Ο κύριος Μανέας με την κόρη του Μαρία



Ο μικρούλης Ειρηναίος ξέρει ακριβώς που να ψάξει για σοκολάτες... Στις τσέπες του παππού!

Παναγιώτης μου πήγαινε κρυφά και της άναβε το καντήλι. Εγώ για πέντε χρόνια κάθε πρωί πήγαινα στο μνήμα, είτε με ταξί είτε με λεωφορείο. Μετά είδα ότι δεν άλλαζε τίποτα... Καλή μάνα, έβγαλε καλά παιδιά και τα χαίρομαι εγώ τώρα.

ροχ. Δεν ξέραμε τότε... Το παιδί έπρεπε να μείνει μακριά από τον ήλιο και μέσα στο σπίτι και μεις το βγάλαμε έξω.

[Η μνήμη του μικρού Παναγιώτη του έφερε δάκρυα στα μάτια...

Σκούπισε τα μάτια, η φωνή του άρχισε να τρέμει.

Ο σκανδαλιάρης 3χρονος

**Στην Αυστραλία πότε ήρθατε με την κυρά Ειρήνη;**

Ένα χρόνο μετά το γάμο μας, το 1954. Την ίδια χρονιά γεννήθηκε το πρώτο μας παιδί, η Μαρία μας. Με την ευχή της μάνας μου όλα πήγαν καλά.

**Μιλήστε μου λίγο για τα πρώτα χρόνια στην Αυστραλία με την οικογένειά σας...**

Ζήσαμε στην περιοχή Nowra. Εκεί ανοίξαμε ένα cafe. Υπάρχει ένα βιβλίο που έχει κυκλοφορήσει για τους πρώτους ιδιοκτήτες ελληνικών cafe στην περιοχή. Υπάρχει μια φωτογραφία μου μέσα σε αυτό το βιβλίο.

Μετά από λίγα χρόνια μετακομίσαμε στο Σύδνεϋ και αγοράσαμε σπίτι στο Bondi Junction. Εκεί μένω μέχρι σήμερα.

Ανοίξαμε μαγαζί take away στο Darlinghurst επί της Liverpool Street. Το δεύτερο παιδί μας, ο Παναγιώτης πέθανε μόλις 2 χρονών, από chicken

γιος του Παναγιώτη, ο Ειρηναίος εκείνη τη στιγμή πλησίασε τον παππού και άρχισε να ψάχνει τις τσέπες του για σοκολάτες. Είναι αυτό που λέμε 'μια εικόνα χίλιες λέξεις... Είναι η πιο μαγική στιγμή για έναν παπ-



πού. Τα εγγόνια πάντα προσφέρουν το χαμόγελο στα χείλη, την αισιοδοξία στο βλέμμα την διάθεση να ζήσουν όσο περισσότερο για να τα χαρούν].

Ο κύριος Μανέας συνέχισε... "Έχω τρία παράπονα από τη ζωή: που έχασα τη γυναίκα μου, έχασα το πόδι μου(\*) και ότι γέρασα".

**Τί θα κάνατε αν είσασταν νέος;**  
Ακριβώς τα ίδια που έκανα.

**Ποιά είναι η συμβουλή σας στους νέους;**  
Να προσέχουν τα ναρκωτι-

κά.

**Ποιά είναι η συμβουλή που κρατήσατε από τους γονείς σας;**

Να μην κάνουμε ποτέ κακό σε κανέναν. Να βοηθάμε και να αγαπάμε τους ανθρώπους. Πάνω από όλα σεβασμός.

**Έχετε πάει στην Ελλάδα με τα παιδιά;**

Ναι... Θυμάμαι μια φορά έβρεχε πολύ και ο γιος μου, ήταν τότε 18 χρονών πήγαινε να πάρει μια μοτοσυκλέτα να πάει βόλτα. Έριξα νερό στη βενζίνη και δεν έπαιρνε μπρος... Ήθελα να τον προφυλάξω.

[Ο κύριος Μανέας θυμήθηκε ένα στιχάκι που του αρέσει...

*Τί την εθέλω τη ζωή στον κόσμο να την έχω να περπατώ λυπητερά και κόσμο να μη βλέπω.*

Ήταν δύο παιδιά τυφλά, - μου εξήγησε την ιστορία- που

είχαν έρθει στο χωριό και έπαιζαν βιολί.

Τραγουδούσε λοιπόν ο ένας τον παραπάνω στίχο και απαντούσε ο άλλος

*"Τάχα δεν ήμουν εγώ νιος, δεν ήμουν παλλικάρι τάχα δεν επεράτησα νύχτα μαζί με το φεγγάρι".*

"Έχω γράψει χιλιάδες στίχους. Να έρθεις μια μέρα σπίτι μου να δεις".

**Κύριε Μανέα, πριν κλείσουμε τη συνέντευξη πες μου άλλο ένα στιχάκι**

*Εύπνησε Ρηνούλα μου γιατί βαριά κοιμάσαι και γύρισε στο σπίτι μας το δρόμο αν θυμάσαι Γιώργο μου το δρόμο δεν το ξέχασα αλλά δεν έχω σώμα, το σώμα μου έγινε χόμα.*

Θα ήθελα να ευχαριστήσω τον κύριο Μανέα που παραχώρησε αυτή τη συνέντευξη. Επίσης ένα μεγάλο ευχαριστώ στα παιδιά του, την κα Μαρία, την κα Πατρίσια και τον κ. Παναγιώτη. Θα πρέπει ο κ. Μανέας να αισθάνεται πραγματικά περήφανος για την οικογένειά του.

**Άννα Αρσένη**

\* Οι γιατροί αναγκάστηκαν να κόψουν το πόδι του κ. Μανέα όταν ο πόνος έγινε αφόρητος, από τον Δεκέμβριο του 2007 έως το Φεβρουάριο 2008. Ήταν στο νοσοκομείο St Vincent το Φεβρουάριο του 2008 με μορφίνες και χρειάστηκαν να του κόψουν το πόδι από το γόνατο και κάτω. Οι γιατροί δεν έδωσαν και πολλές ελπίδες ότι θα επιβίωνε. Ίσως και να τον χάνανε στο χειρουργικό τραπέζι. Για άλλη μια φορά όμως ο κύριος Μανέας τους διέψευσε όλους. Ελπίδες για προσθετικό πόδι ήταν ελάχιστες λόγω της ηλικίας του και οι γιατροί δεν πίστευαν ότι θα άντεχε την θεραπεία. Όμως η υγεία του άρχισε να παίρνει το καλύτερο ξαφνιάζοντας όλους. Τους επόμενους τρεις μήνες η θεραπεία πήγαινε τόσο καλά που Φυσιοθεραπευτές, Ψυχολόγοι και όλο το νοσοκομειακό προσωπικό δεν πίστευαν αυτό που έβλεπαν. Ο κύριος Μανέας ήταν αποφασισμένος να ξαναπερπατήσει...